

Sygn. akt II K 752/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2023 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 8 listopada 2022 roku, 13 czerwca 2023 roku oraz 22 czerwca 2023 roku

sprawy W. S. córki B. i M. z domu M.

urodzonej (...) w C.

oskarżonej o to, że:

w okresie od dnia 1 września 2020 roku do dnia 20 grudnia 2021 roku w N. uchylała się od wykonania obowiązku alimentacyjnego na rzecz R. S. określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu Wydział III Cywilny Odwoławczy z dnia 23 grudnia 2020 roku, sygn. akt (...), gdzie łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych

tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 k.k.

w ramach czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznaje W. S. (1) za winną tego, że w okresie od 1 września 2020 roku do dnia 20 grudnia 2021 roku w N. uchylała się od wykonania obowiązku alimentacyjnego na rzecz R. S. określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 18 czerwca 2019 roku, sygn. akt (...), a następnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu Wydział III Cywilny Odwoławczy z dnia 23 grudnia 2020 roku, sygn. akt (...) gdzie łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekracza równowartość 3 świadczeń okresowych, wynikających z tych orzeczeń, przez co oskarżona naraziła R. S. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj. czynu stanowiącego występki z art. 209 § 1a k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. wymierza oskarżonej W. S. (1) karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 (dwudziestu czterech) godzin w stosunku miesięcznym;

na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązuje oskarżoną W. S. w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności do regularnego łóżenia na utrzymanie R. S.;

na podstawie art. 23³ ust. 1 ustawy o radcach prawnych przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. P. kwotę (...),48 (tysiąca czterystu czterdziestu sześciu, 48/100) złotych tytułem nieodpłatnej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej W. S. (1) z urzędu w toku postępowania jurysdykcyjnego;

na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżoną W. S. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości;

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 752/22	

<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1.USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>1.1.Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	W. S. (2)	w okresie od 1 września 2020 roku do dnia 20 grudnia 2021 roku w N. uchylała się od wykonania obowiązku alimentacyjnego na rzecz R. S. określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 18 czerwca 2019 roku, sygn. akt (...), a następnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu Wydział III Cywilny Odwoławczy z dnia 23	

		grudnia 2020 roku, sygn. akt (...), gdzie łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekracza równowartość 3 świadczeń okresowych wynikających z tych orzeczeń, przez co oskarżona naraziła R. S. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W. S. (2) i R. S. 19 września 2009 roku w N. zawarli związek małżeński. Z tego związku przyszło na świat dwoje dzieci, a to M. S. urodzona (...) oraz P. S. urodzony (...). W trakcie trwania tego związku małżeńskiego R. S. doznał wypadku, na skutek którego został sparaliżowany czterokończynowo i nie posiada czucia od szyi w dół. Zdarzenie to przyczyniło się do rozkładu pożycia małżonków i finalnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 29 stycznia 2016 roku został orzeczony rozwód stron z winy W. S..	Zeznania świadka W. S. (3) k. 12-14 Informacje z (...) k. 86-299, a konkretnie wyrok orzekający rozwód k. 171		
Po rozstaniu się małżonków cały ciężar opieki nad pokrzywdzonym R. S. spadł na jego rodziców, którzy utrzymują się ze świadczeń emerytalnych.	Zeznania świadka W. S. (3) k. 12-14 Akt notarialny k. 16-18		

<p>Opieka rodziców pokrzywdzonego sprowadzała się nie tylko do utrzymywania R. S., lecz także jego bieżącego obsługiwania z uwagi na całkowitą niemożność pokrzywdzonego zaspakajania swoich potrzeb fizjologicznych. Już w 2012 roku R. S. udzielił swojemu ojcu W. S. (3) pełnomocnictwa notarialnego do szeregu czynności cywilno i administracyjno prawnych.</p>			
<p>W tym czasie W. S. (2) w żaden sposób nie partycypowała w kosztach utrzymania byłego męża, co więcej w żaden sposób nie interesowała się jego losem. Po kilku latach tego rodzaju bezczynności ze strony W. S. R. S. zdecydował się pozwać W. S. o alimenty. Finalnie jego powództwo zostało uwzględnione w części wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 23 grudnia 2020 roku. Wyrokiem tym określono wysokość przysługujących R. S. alimentów na kwotę 300 złotych miesięcznie, którą to kwotę W. S. (2) była zobowiązana płacić byłemu mężowi do 20 dnia każdego następującego po sobie miesiąca.</p>	<p>Zeznania świadka W. S. (3) k. 12-14</p> <p>Odpis wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu w sprawie (...) k. 15</p>		
<p>W. S. (2) brała czynny udział w tym procesie i знаła treść owego wyroku. Niemniej jednak rzeczony</p>	<p>Informacja od komornika sądowego k. 2, k. 300</p>		

<p>wyrok nie wpłynął w żaden sposób na jej postępowanie. Mianowicie oskarżona nigdy w sposób dobrowolny nie uiściła na rzecz byłego męża jakiegokolwiek kwoty alimentów. Fakt ten spowodował, iż pokrzywdzony działając przez swojego pełnomocnika wszczął przeciwko W. S. (1) postępowanie egzekucyjne. Czynności komornika okazały się niemal w całości bezskuteczne, gdyż oskarżona nie miała w okresie objętym aktem oskarżenia stałej pracy, ani innych oficjalnych dochodów. Jedynie w maju 2021 roku komornik sądowy M. N. wyegzekwował kwotę 214,92 złotych. Kwota ta była jedynym wyegzekwowanym w tym okresie świadczeniem alimentacyjnym. W. S. (2) w tym okresie czasu dalej nie utrzymywała z pokrzywdzonym kontaktów, nie interesując się jego losem.</p>	<p>Zeznania świadka W. S. (3) k. 12-14</p> <p>Odpis wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu w sprawie (...) k. 15</p> <p>Dokumentacja asystenta rodziny k. 37-86</p> <p>Informacje z (...) k. 86-299</p> <p>Dokumentacja medyczna oskarżonej k. 303- 315</p>		
<p>W tym czasie W. S. (2) utrzymywała się z prac dorywczych, pomocy socjalnej ze strony miejscowego (...), a także z pomocy uzyskiwanej ze strony jej partnera. Pomimo wielu nalegań ze strony pomagającego jej asystenta rodziny W. S. (2) nie podjęła stałego zatrudnienia, a</p>	<p>Informacja od komornika sądowego k. 2, k. 300</p> <p>Informacja z KRUS k. 5</p> <p>Informacja z NFZ k. 8-9</p> <p>Informacja od Starosty (...) k. 11</p> <p>Informacja z (...) k. 21</p> <p>Informacja z ZUS k. 24</p>		

<p>swoje oświadczenia w tym zakresie sprowadziła do wielu gołosłownych obietnic. W. S. (2) przez znaczną część tego okresu czasu nie była nawet zarejestrowana w lokalnym biurze pośrednictwa pracy. Oskarżona w tym czasie jedynie w pewnym zakresie czasu podlegała ubezpieczeniom społecznym z ZUS. W. S. (2) nie była w okresie objętym aktem oskarżenia osobą pozbawioną wolności. Nadto po odebraniu oskarżonej W. S. (1) pieczy nad małoletnią E. S. nie była ona w żaden sposób ograniczona w możliwości zarobkowania.</p>	<p>Informacja z PUP k. 35</p> <p>Dokumentacja asystenta rodziny k. 37-86</p> <p>Informacje z (...) k. 86-299</p> <p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonej W. S. k. 320-321</p> <p>Notatka o oskarżonej k. 323-324</p>		
<p>Oskarżona w tym czasie leczyła się psychiatrycznie w związku ze stwierdzoną u niej depresją. Rzeczona choroba nie spowodowała jednakże chociażby ograniczenia zdolności oskarżonej do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Do tego objawy chorobowe oskarżonej nie uniemożliwiały oskarżonej podjęcia pracy zarobkowej. Przeciwnie oskarżona była poddana leczeniu specjalistycznemu i z uwagi na stopień nasilenia choroby wdrożono leczenie farmakologiczne o stosunkowo niewielkich dawkach.</p>	<p>Dokumentacja medyczna oskarżonej k. 303- 315</p> <p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonej W. S. k. 320-321</p> <p>Opinia biegłych psychiatrów k. 336-338, k. 425</p>		

<p>W czasie inkryminowanego zaniechania W. S. R. S. z uwagi na swój stan zdrowia nie był w stanie uzyskiwać jakichkolwiek dochodów. Całość starań związanych z zapewnieniem mu możliwości dalszej egzystencji spoczywał na jego rodzicach, którzy jedynie w niewielkim zakresie byli wspierani poprzez pomoc socjalną. Opieka rodziców pokrzywdzonego nad R. S. łączyła się z wielkim wysiłkiem zarówno finansowym, fizycznym jak i emocjonalnym. Gdyby nie pomoc rodziców pokrzywdzonego jak i organów opieki społecznej R. S. nie miałby żadnej możliwości zapewnienia jego podstaw potrzeb życiowych.</p>	<p>Zeznania świadka W. S. (3) k. 12-14</p>		
<p>W. S. (2) ma 35 lat. Oskarżona jest rozwódką i matką 3 dzieci. Oskarżona utrzymuje się z prac dorywczych i pomocy jej aktualnego partnera. W. S. (2) posiada wykształcenie średnie – z zawodu jest technikiem żywienia. Oskarżona nie posiada majątku nieruchomości ani wartościowych ruchomości. W. S. (2) jest osobą niekaraną.</p>	<p>Karta K. k. 34, k. 360 Informacja z PUP k. 35 Dokumentacja asystenta rodziny k. 37-86 Wyjaśnienia oskarżonej W. S. k. 320-321 w zakresie danych osobopoznawczych Notatka o oskarżonej k. 323-324</p>		
<p>1.2.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. Ocena DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonej W. S.	W. S. (2) będąc słuchana na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznała się do zarzucanego jej czynu. Oskarżona zdecydowała się wówczas złożyć krótkie wyjaśnienia. W. S. (2) w owych depozycjach przyznała, iż faktycznie nie płaci zasądzonych alimentów. Niemniej jednak w jej ocenie fakt ten nie wynika z jej złej woli. Oskarżona podała, iż brak możliwości zapłaty wynika z jej złej sytuacji materialnej, która spowodowana ma być jej depresją, podejmowaniem prac dorywczych. Oskarżona podała także, iż w jej utrzymaniu pomaga	

także aktualny partner życiowy. Natomiast w postępowaniu jurysdykcyjnym W. S. (2) pomimo kilku wyznaczonych terminów rozpraw nie zdecydowała się stawić na czynności sądowe i udzielić szerszych wyjaśnień. Sąd Rejonowy ocenił te krótkie, lakoniczne depozycje za jedynie częściowo wiarygodne. Oczywiście brak było podstaw do stwierdzenia fałszu w wypowiedzi oskarżonej dotyczącej braku płatności rat alimentacyjnych. Niemniej Sąd Rejonowy nie może w pełni zgodzić się z twierdzeniem oskarżonej, iż owo zaniechanie nie jest przez nią zawinione. Tutaj należy podkreślić, iż w świetle opinii biegłych psychiatrów W. S. (2) jest osobą zdolną do pracy zarobkowej. Co więcej pracę tę podejmuje, tyle że w sposób dorywczy i w tzw. szarej strefie. Symptomatyczne w tej sprawie jest fakt, iż oskarżona po skutecznym zajęciu jej wynagrodzenia z tytułu umowy zlecenia, zaniechała tej pracy. Do tego trzeba zwrócić uwagę, iż oskarżona nie ma nikogo pod swoją pieczę, co więcej korzysta z pomocy partnera. Okoliczności te podważają twierdzenia W. S., iż nie jest ona w stanie wygospodarować żadnej kwoty na utrzymanie byłego męża. W tej mierze trzeba też nadmienić, iż

		<p>oskarżona brała czynny udział w procesie o zapłatę tych alimentów, a nie wносиła potem pozwów o obniżenie czy uchylenie obowiązku alimentacyjnego. Nadto owe alimenty zasądzzonego zostały w bardzo niskiej kwocie, która odpowiada zdolności majątkowym i zarobkowym osoby zobowiązanej. Podkreślić przy tym należy, iż owe zdolności były poddane finalnemu badaniu w grudniu 2020 roku, a więc nie sposób twierdzić, iż orzeczenie sądu cywilnego nie uwzględniło jakiś zmian w życiu oskarżonej. Przeciwnie w tym czasie zostało oskarżonej odebrane prawo do sprawowania bieżącej pieczy nad małoletnią córką. Fakt ten niewątpliwie bolesny dla oskarżonej, paradoksalnie zwiększał jednak jej zdolności zarobkowe, gdyż oskarżona nie była ograniczona koniecznością opieki nad małoletnią. To wszystko sprawiło, iż Sąd Rejonowy nie dał wiary oświadczeniom W. S. (1) w zakresie jakim wskazywała, iż nie była ona w stanie płacić zasądzonych świadczeń alimentacyjnych na rzecz byłego męża.</p>	
Zeznania świadka W. S. (3)	Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne oświadczenia wiedzy złożone przez świadka W. S. (3). Świadek		

ten zeznawał zarówno na etapie dochodzenia jak i podczas rozprawy głównej. Owe zeznania jawią się jako spójne. Brak jest w nich jakichkolwiek wewnętrznych sprzeczności. Należy zwrócić uwagę, iż zeznania te pozostają także koherentne z danymi wynikających z ujawnionych w tym postępowaniu dokumentów. Dalej oceniane depozycje są również w pełni zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Zwrócić trzeba uwagę, że W. S. (3) zeznawał w sposób bardzo emocjonalny. Świadek nie krył żalu wobec postawy swojej byłej synowej, a także zmęczenia koniecznością sprawowania nieustannej opieki nad synem. Niemniej jednak koniecznym jest dostrzeżenie, iż W. S. (3) mimo to zeznawał rzeczowo, odnosząc się przede wszystkim do sfery faktów. Sąd Rejonowy nie ujawnił w jego depozycjach także niezgodności z zasadami doświadczenia życiowego. Brak jest jakichkolwiek okoliczności wskazujących na powinność choćby częściowego zanegowania wiarygodności owego dowodu. Stąd też Sąd Rejonowy rekonstruuje stan faktyczny w tej sprawie w dużej mierze oparł się na zeznaniach złożonych przez ojca

	<p>pokrzywdzonego R. S. wykonującego w tym procesie jego prawa na zasadzie art. 51 § 3 k.p.k. W. S. (3).</p>	
<p>opinia sporządzona przez biegłych psychiatrów P. D. i B. Z..</p>	<p>Istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy miała opinia sporządzona przez biegłych psychiatrów P. D. i B. Z.. W okolicznościach niniejszej sprawy nie powzięto wątpliwości odnośnie posiadania przez nich wiedzy specjalnej. Brak jest także argumentów pozwalających zanegować ich bezstronność, obiektywizm. Biegli ci w całości odpowiedzieli na pytania zadane im przez organ procesowy. Biegli ci opinie sporządzili w sposób poprawny formalnie. Dodatkowo w opinii uzupełniającej biegli odnieśli się także do wątpliwości sygnalizowanych przez obrońcę oskarżonej. Tutaj koniecznym jest podkreślenie, że biegli w sposób pełny wykazali dlaczego w ich ocenie W. S. (2) nie tylko nie cechowała się w inkryminowanym czasie ograniczoną poczytalnością, lecz także jej choroba psychiczna nie wykluczała podjęcie przez nią pracy zarobkowej. Tutaj należy przypomnieć, iż biegli wydając opinie w tej sprawie dysponowali całością dokumentacji medycznej W. S.. Na podstawie analizy</p>	

tych dokumentów biegli stwierdzili, że depresja oskarżonej nie była szczególnie nasiloną, a samej W. S. (1) zaordynowano stosunkowo łagodne lekarstwa. Do tego biegli celnie zauważyli, iż oskarżona w tym czasie parała się pracami dorywczymi, co świadczy przecież o możliwości podjęcia także pracy legalnej. Wskazać przy tym należy, iż ocena biegłych nie była dowolna, lecz wynikała z badania ambulatoryjnego, analizy pełnej dokumentacji medycznej. Co więcej owo stwierdzenie jest w należyty sposób uargumentowane.

Podnieść również należy, iż nie negując w żaden sposób powagi jednostki chorobowej jaką jest depresja, z przypadłością tą zmagają się wiele tysięcy jak nie milionów Polaków, którzy mimo to pracują i uiszczają swoje zobowiązania. Dodatkowo raz jeszcze należy wskazać, iż depresja z którą zmagają się W. S. (2) nie cechowała się szczególną intensywnością objawów. Wskazać także trzeba, że oskarżona w tym czasie korzystała z pomocy jej partnera, asystenta rodziny. Rzeczona opinia zachowuje także wymóg jasności. Biegli psychiatrzy w sposób klarowny przedstawili swoje wnioski końcowe. Biegli w sposób

przedstawili także proces badawczy zmierzający do tego rodzaju końcowej diagnozy. Rzeczone wskazania zostały wyjaśnione w sposób przystępny dla osób nie posiadających wiedzy specjalnej z zakresu psychiatrii. W realiach tej sprawy spełniony jest także postulat spójności. Oceniana opinia jest pozbawiona jakichkolwiek wewnętrznych sprzeczności. Dane wskazane w tym dokumencie procesowym są także zbieżne z dokumentacją medyczną oskarżonej. Podkreślić przy tym należy, iż obrońca oskarżonej poza gołosłownym podważaniem wniosków końcowych tejże opinii w mowie końcowej, nie przedstawił jakichkolwiek uwag merytorycznych w odniesieniu do opinii zasadniczej czy opinii uzupełniającej. Podane wyżej okoliczności wskazują na spełnienie przez rzeczoną opinię wszystkich wymogów artykułowanych w sposób negatywny w art. 201 k.p.k. To wszystko sprawiło, iż Sąd Rejonowy istotną część ustaleń faktycznej w tej sprawie oparł właśnie na podstawie całości opinii sporządzonej przez biegłych psychiatrów P. D. i B. Z..

<p>odpisów orzeczeń sądowych, pism z Powiatowego Urzędu Pracy, Narodowego Funduszu Zdrowia, Kasy (...), Naczelnika Urzędu Skarbowego, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Zarządu Służby Więziennej, dokumentacji przygotowanej przez Komornika Sądowego, materiałów dotyczących współpracy oskarżonej z asystentem rodziny czy dokumentacje przygotowaną przez miejscowy (...), a także karty karnej czy innych danych osobopoznawczych.</p>	<p>W przedmiotowej sprawie brak było jakichkolwiek podstaw do podważenia przydatności i wiarygodności innych nieosobowych środków dowodowych przeprowadzonych w toku niniejszej sprawy, a w szczególności odpisów orzeczeń sądowych, pism z Powiatowego Urzędu Pracy, Narodowego Funduszu Zdrowia, Kasy (...), Naczelnika Urzędu Skarbowego, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Zarządu Służby Więziennej, dokumentacji przygotowanej przez Komornika Sądowego, materiałów dotyczących współpracy oskarżonej z asystentem rodziny czy dokumentacje przygotowaną przez miejscowy (...), a także karty karnej czy innych danych osobopoznawczych. Owe dokumenty zostały sporządzone przez kompetentne do tego osoby i w przewidzianej przez prawo formie, a w toku procesu żadna ze stron postępowania nie kwestionowała prawdziwości danych w nich zawartych. Ponadto powyższe pisma zostały sporządzone w większości przez osoby będące funkcjonariuszami publicznymi w toku wykonywania przez nich obowiązków służbowych, stąd też brak jest</p>	
--	---	--

	uzasadnionych okolicznościami obaw o brak zachowania przez te podmioty należytej bezstronności. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał powyższe dowody za wiarygodne i przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych w tej sprawie.		
2.2.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwiężle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia	I	W. S. (2)

	postępowania niezgodna z zarzutem		
Związłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>W. S. (1) została oskarżona o to, że w okresie od 1 września 2020 roku do 20 grudnia 2021 roku w N. uchylała się od wykonania obowiązku alimentacyjnego na rzecz R. S. określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu Wydział III Cywilny Odwoławczy z dnia 23 grudnia 2020 roku, sygn. akt (...), gdzie łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 k.k.</p> <p>Zgodnie z tym przepisem przestępstwa tego dopuszcza się ten kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co</p>			

najmniej 3 miesiące. Równocześnie z uwagi na powzięte przez Sąd ustalenia faktyczne w tym miejscu należy wskazać, iż ustawodawca w art. 209 § 1a k.k. przewidział typ kwalifikowany przestępstwa niealimentacji, gdzie okolicznością zwiększającą stopień społecznej szkodliwości jest narażanie osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. E. w odróżnieniu od typu podstawowego, typ kwalifikowany stanowi przestępstwo skutkowe – materialne. Już elementarna wykładnia tego przepisu pozwala na stwierdzenie, iż ów czyn zabroniony jest typem indywidualnym, tj. takim który może zostać popełniony przez określony przez ustawodawcę krąg podmiotów. W przypadku przestępstwa niealimentacji znamieniem indywidualizującym odpowiedzialność karną jest istnienie orzeczenia sądowego, ugody lub umowy konkretyzującej ciążący na sprawcy obowiązek alimentacyjny. W tym miejscu należy w sposób jasny zaznaczyć, iż mająca miejsce w 2017 roku nowelizacja kodeksu karnego w tym przedmiocie, zawęziła pole kryminalizacji występku

alimentacji w aspekcie podmiotowym.

Mianowicie przed zmianą art. 209

odpowiedzialności karnej podlegał każdy na kim ciążył ustawowy czy też umowny obowiązek alimentacji.

Natomiast po wejściu w życie przedmiotowej nowelizacji dla bytu tego przestępstwa konieczne jest aby ów obowiązek został skonkretyzowany enumeratywnie

wymienionym przez ustawodawcę tytułem.

Przechodząc do wykładni znamienia

czasownikowego uchyla się należy stwierdzić, iż owo znamię definiuje się jako zwinione zaniechanie realizacji ciążącego na sprawcy obowiązku, które cechuje dodatkowy element negatywnego nastawienia sprawcy do wykonania tej czynności. Tym samym dla realizacji znamienia przestępstwa niealimentacji konieczne jest poczynienie ustaleń nie tylko w zakresie faktycznej realizacji przez sprawcę obowiązku alimentacyjnego, lecz także szeregu innych okoliczności świadczących o tym, iż dana osoba faktycznie mogła realizować obowiązek alimentacyjny, lecz z uwagi na swoje negatywne nastawienie zaniechała tego obowiązku.

Natomiast po wejściu

w życie nowelizacji art.

209 k.k. ustawodawca zrezygnował z ocenego znamienia uporczywości na rzecz ściśle określonej kwoty zaległości alimentacyjnych jakie swoim zaniechaniem miał wywołać sprawca, a prawnie relewantną kwotą dla bytu tego występku jest trzykrotność świadczenia okresowego. Jednocześnie warto zwrócić uwagę, iż od dnia wejścia w życie przedmiotowej nowelizacji do realizacji występku niealimentacji nie jest konieczne spowodowanie skutku w postaci narażenia osoby niealimentowanej na niemożność zaspokojenia własnych potrzeb. W chwili obecnej przedmiotowy owa materialna konsekwencja zachowania sprawcy jest znamieniem kwalifikującym zachowanie sprawcy jako występki z art. 209 § 1 a k.k. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie definiowano ów skutek. Zgodnie z tym orzecznictwem dla realizacji tego przestępstwa irrelevantne jest czy potrzeby osoby uprawnionej zostały faktycznie zapewnione z uwagi na nadmierny wysiłek innych osób zobowiązanych do alimentacji bądź też ich realizacja jest efektem działań osób niezobowiązanych do

zapewnienia utrzymania osoby alimentowanej.

W realiach przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy zważył, iż zachowania oskarżonej W. S. realizowały znamiona występku opisanego w art. 209 § 1 a k.k. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, mocą wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu W. S. (1) jest zobowiązana płacić alimenty w kwocie 300 złotych miesięcznie na rzecz swojego byłego męża R. S. do każdego 20 dnia następującego po sobie miesiąca. E. W. S. (2) jest podmiotem zdatnym do popełnienia tego przestępstwa. Dalej należy zwrócić uwagę, iż oskarżona owego obowiązku nie spełniła. Mianowicie w inkryminowanym czasie oskarżona nie wpłaciła dobrowolnie jakiegokolwiek sumy pieniężnej na utrzymanie osoby uprawnionej. W tym czasie prowadzona egzekucja komornicza okazała się także prawie w całości bezskuteczna, gdyż wyegzekwowano kwotę niespełna 300 złotych. Podczas gdy prosta arytmetyka wskazuje na powinność uiszczenia przez oskarżoną w tym czasie łącznej sumy 4800 złotych O. zestawienie wskazuje zarazem, iż suma zaległości wynikających z zaniechania oskarżonej znacząco przekracza 3

krotność wysokości świadczenia okresowego wynikającego z wyroku. Kolejno kluczowym stwierdzeniem w świetle linii obrony oskarżonej było powzięcie przez Sąd Rejonowy pełnego przekonania, iż owo zaniechanie oskarżonej W. S. spełniało definicje znamienia czasownikowego uchyla się. W tej mierze należało zaznaczyć, iż jak wynika z ustaleń faktycznych oskarżona W. S. (2) w okresie objętym skargą oskarżycielską miała możliwość łożenia na rzecz utrzymania byłego męża. W tym miejscu należy wskazać, iż oskarżona w tym czasie nie była osobą niezdolną do pracy. W świetle opinii biegłych psychiatrów z całą mocą należy stwierdzić, iż jej depresja nie była czynnikiem uniemożliwiającym tego rodzaju zajęcie. Przypomnieć trzeba, że wobec oskarżonej w tym czasie wdrożono leczenie farmakologiczne, a objawy tej choroby nie były szczególnie intensywne. Do tego oskarżona w tym czasie podejmowała przecież pracę dorywcze. E. nic nie stało na przeszkodzie podjęcie przez nią legalnego zatrudnienia, poza faktem wiedzy oskarżonej o prowadzonej przeciwko niej egzekucji komorniczej z wniosku pokrzywdzonego.

Symptomatyczne jest tutaj zaniechania kontynuacji umowy zlecenia, na skutek zajęcia części wynagrodzenia W. S. przez komornika. Dodatkowo wskazać trzeba, iż oskarżona a tych prac dorywczych uzyskiwała przecież wynagrodzenie, którym w żaden sposób nie podzieliła się z pokrzywdzonym, pomimo wiedzy o treści wyroku alimentacyjnego. Dalej w tym czasie W. S. (2) korzystała z pomocy finansowej ze strony jej partnera. Oskarżona nie była także ograniczana w możliwości zarobkowania przez konieczność sprawowania opieki nad dzieckiem, gdyż w tym czasie jej najmłodsza córka została umieszczona w rodzinie zastępczej. Dodatkowo oskarżona w nie wpłaciła jakiegokolwiek choćby najmniejszej kwoty na utrzymanie jej męża co demonstruje jej stosunek wobec ciężącego na niej obowiązku. Nadto wskazać należy, iż oskarżona posiada wykształcenie zawodowe dające możliwość uzyskania legalnego zatrudnienia w nawet tak małym ośrodku jak okolice C.. Do tego należy podkreślić, iż stosunkowo niskie zdolności zarobkowe oskarżonej zostały przecież uwzględnione przy ustaleniu wysokości świadczenia alimentacyjnego, a od daty

rzeczonego orzeczenia nie doszło do negatywnej zmiany tychże zdolności po stronie oskarżonej. W. S. (2) nie podjęła wreszcie żadnych legalnych prób zmniejszenia tego zobowiązania. To wszystko sprawiło, iż w ocenie Sądu W. S. (2) W. S. (2) nie płacąc zasądzonych alimentów daje wyraz swojemu negatywnemu stosunkowo emocjonalnemu odnośnie tego obowiązku. Innymi słowy można w realiach niniejszej sprawy określić stwierdzone i w zasadzie bezsporne zaniechanie oskarżonej mianem uchylania się od realizacji obowiązku alimentacyjnego stwierdzonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu. Już ten fakt prowadził do przypisania oskarżonej realizacji znamion przedmiotowych i podmiotowych występku z typu podstawowego. Niemniej jednak w ocenie Sądu Rejonowego zaniechanie oskarżonej wywołało skutek, o którym mowa w art. 209 §1a k.k., co implikowało konieczność nie tylko zmiany opisu przypisanego czynu ale także zakwalifikowania go jako występku z art. 209 § 1a k.k. W tym miejscu należy nadmienić Sąd nie miał żadnych wątpliwości, iż ogół bezprawnego zaniechania oskarżonej W. S. bezpośrednio naraziły

jej byłego męża R. S. na niemożność zaspokojenia jego podstawowych potrzeb życiowych. W tym zakresie trzeba zaznaczyć, iż starania osób nie będących zobowiązane prawnie do alimentacji nie mogą uniemożliwiać przypisania oskarżonemu przedmiotowego skutku. W stanie faktycznym niniejszej sprawy niemal bezsporny jest fakt, iż potrzeby małoletniego są zaspokajane w znakomitej większości z uwagi na starania rodziców pokrzywdzonego, którzy to nie są osobami prawnie zobowiązanymi oraz na realizację opiekuńczych funkcji przez Rzeczpospolitą. Do tego koniecznym jest zwrócenie uwagi, iż rodzice pokrzywdzonego utrzymują i opiekują się synem kosztem wielkiego wysiłku finansowego, a także wycieńczenie fizycznego i emocjonalnego. Zarazem trywialnym jest stwierdzenie, iż z uwagi na niemal całkowity paraliż pokrzywdzony R. S. nie jest zdolny chociażby w ułamkowy sposób partycypować w kosztach swojego utrzymania. Jest on bowiem niezdolny do pracy, a nie posiada on majątku pozwalającego na finansowanie kosztów jego utrzymania i opieki.. W związku z powyższym w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy stwierdził, iż zaniechanie W. S.

(1) doprowadziło do realizacji skutku, o którym mowa w art. 209 § 1 a k.k. Raz jeszcze w tym miejscu należy podkreślić, iż skutek w odniesieniu do tego typu czynu zabronionego polega na bezpośrednim narażeniu na niemożność realizacji podstawowych potrzeb życiowych, a nie na doprowadzeniu do nierealizacji tychże potrzeb.

Stąd też Sąd ocenił, iż przypisane W. S. (1) zaniechania realizowało znamiona przedmiotowe i podmiotowe występku z art. 209 § 1a k.k.

W związku z realizacją przez oskarżoną znamion przedmiotowych i podmiotowych czynu zabronionego Sąd był zobowiązany do dokonania oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu zachowań. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. ustawodawca przewidział zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. I tak przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również

postać zamiaru,
motywację sprawcy,
rodzaj naruszonych reguł
ostrożności i stopień
ich naruszenia. O.
przypisanego oskarżonej
czynu w ocenie Sądu
charakteryzował średnim
stopniem społecznej
szkodliwości, wyraźnie
przekraczający próg
znikomości. Za taką
konstatacją przemawiały
następujące okoliczności :

a)oskarżona
niealimentowała męża
przez okres 16 miesięcy
lat, co w sposób
znaczący wykracza poza
konstytutywne znamiona
przestępstwa
niealimentacji,

b)przedmiotowe
zachowanie wywołało
skutek w postaci narażenia
pokrzywdzonego na
niemożność zapewnienia
podstawowych potrzeb
życiowych co samo
przez się zwiększa
stopień karygodności tego
zachowania, a do
tego należy mieć na
uwadze ekstraordynaryjną
sytuację pokrzywdzonego
wywołane jego prawie
całkowitym paraliżem.
Nadto przypisane W.
S. (1) zaniechanie
wpłynęło pośrednio także
na sytuację osób
trzecich tj. rodziców
pokrzywdzonego. Do tego
należy zwrócić uwagę, iż
oskarżona w
inkryminowanym okresie
czasu nawet nie
pozorowała chęci łożenia
na utrzymanie męża.
Tym samym należało

stwierdzić, iż przypisane oskarżonej W. S. (1) zaniechanie spełniało kryterium karygodności będące jednym z elementów struktury przestępstwa.

Sąd Rejonowy zważył także, iż inkryminowana aktywność W. S. była także zawiniona w świetle funkcjonującej w polskim porządku prawnym normatywnej teorii winy. Należy bowiem stwierdzić, że W. S. (2) jest osobą dorosłą, w pełni rozwiniętą społecznie i z pewnością zdawał sobie sprawę nie tylko z obowiązku łożenia na byłego męża w przypadkach określonych w ustawie wobec stwierdzenia rozpadu małżeństwa z jej wyłącznej winy, lecz także powinności respektowania orzeczeń sądowych. W przedmiotowej sprawie brak jest danych pozwalających stwierdzić zmniejszony stopień zawinienia oskarżonej z uwagi na niemożność rozpoznania znaczenia czynu czy pokierowania swoim postępowaniem. Do tego w świetle opinii psychiatrycznej jej depresja nie uniemożliwiła podjęcie oskarżonej odpłatnego zatrudnienia. E. utrzymywanie się oskarżonej z pomocy społecznej, pomocy ze strony partnera czy sporadycznych prac

dorywczych było jej dobrowolnym wyborem po części obliczonym właśnie na uniknięcie wykonania orzeczenia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu. Sąd Rejonowy zwrócił także uwagę, iż oskarżony nie działał w stanie wyższej konieczności czy w innych okolicznościach stanowiących anormalną sytuację motywacyjną. W związku z powyższym należy stwierdzić, iż W. S. (2) w sposób całkowicie dobrowolny nie dała posłuchu normie sankcjonowanej, a więc jej zachowanie było zawinione w myśl dyspozycji art. 1 § 3 k.k.

Wobec niekaralności oskarżonej, niskiego ustawowego zagrożenia związanego z przypisanym W. S. (1) przestępstwa Sąd Rejonowy w realiach niniejszej sprawy rozważał także możliwość zastosowania instytucji, o której mowa w art. 66 § 1 k.k. tj. warunkowego umorzenia postępowania karnego. W ocenie Sądu Rejonowego przeciwko zastosowaniu tejże instytucji nie przemawia także stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonej występku. Należy jednak mieć na względzie, iż w świetle rzeczonego przepisu postępowanie karne można warunkowo umorzyć tylko wówczas, gdy postawa sprawcy,

jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Dokonując analizy całokształtu postawy W. S. brak jest możliwości powzięcia tego rodzaju pozytywnej prognozy kryminologicznej. Tutaj trzeba zwrócić uwagę na fakt, iż po okresie przypisanym w tym wyroku postawa oskarżonej nie uległa żadnej zmianie. To jest W. S. (2) dalej w żaden sposób nie stosuje się do orzeczenia sądu cywilnego. Fakt ten wynika wprost z zeznań złożonych przez W. S. (3). Do tego oskarżona nie zrewidowała swojej postawy życiowej tj. dalej pozostaje ona osobą formalnie bezrobotną, co niewątpliwie należy do czynników kryminogennych, zwłaszcza iż oskarżona jest zobowiązana łożyć także na utrzymanie swoich dzieci. Do tego trzeba zwrócić uwagę na brak okoliczności, które by w sposób istotny limitowały poziom zawinienia oskarżonej. Toteż Sąd Rejonowy stwierdził, iż w realiach tego postępowania warunkowe umorzenie postępowania karnego nie

odniosłoby oczekiwanych przez ustawodawcę rezultatów, a oskarżona nie dowiodła swoją postawą, iż zasługuje na dobrodziejstwo probacji. Toteż odnosząc się do wniosku ewentualnego zawartego w mowie końcowej obrońcy oskarżonej w ocenie Sądu brak jest podstaw do zastosowania wobec W. S. instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Biorąc pod uwagę wyżej wysłowioną argumentację Sąd Rejonowy w punkcie I uzasadnianego wyroku uznał W. S. (1) za winną tego, że w okresie od 1 września 2020 roku do dnia 20 grudnia 2021 roku w N. uchylała się od wykonania obowiązku alimentacyjnego na rzecz R. S. określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 18 czerwca 2019 roku, sygn. akt (...), a następnie wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu Wydział III Cywilny Odwoławczy z dnia 23 grudnia 2020 roku, sygn. akt (...), gdzie łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekracza równowartość 3 świadczeń okresowych wynikających z tych orzeczeń, przez co oskarżona naraziła R. S. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj. czynu

stanowiącego występki z art. 209 § 1a k.k.			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i			

<i>środki związane z poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
W. S. (2)	I	I	<p>Przestępstwo z art. 209 § 1 a k.k. zagrożone jest grzywną, kara ograniczenia wolności oraz karą do 2 lat pozbawienia wolności. Natomiast dyrektywy sądowego wymiaru kary zostały wysłowione przez ustawodawcę w art. 53 k.k. Według tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na</p>

sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając karę sąd bierze także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy

pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem. Mając na względzie wyżej przytoczone ustawowe zagrożenie przypisanego W. S. (1) występku należy przypomnieć, iż zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 58 § 1 k.k. w tego rodzaju sąd może orzec karę pozbawienia wolności tylko i wyłącznie w sytuacji, kiedy inna kara nie jest w stanie spełnić swojego celu..

W realiach przedmiotowej sprawy brak było podstaw do wymierzenia w tej sprawie kary pozbawienia wolności. W tym aspekcie należało zauważyć, iż oskarżona W. S. (2) jest osoba niekaraną, a stopień społecznej szkodliwości jej czynu nie był znaczny. Tym samym rolą Sądu było odpowiednie dobranie

rodzaju kary o charakterze nieizolacyjnym oraz wymiaru tejże kary. Kierując się właściwościami osobistymi oskarżonej, a także z uwagi na ciążący na nim obowiązek alimentacyjny nie tylko wobec R. S. lecz także swoich zstępnych Sąd Rejonowy zważył, iż spośród kar przewidzianych w polskiej ustawie karnej karą najbardziej efektywną w realiach tej sprawy będzie kara ograniczenia wolności. Wymierzenie W. S. (1) grzywny byłoby nieadekwatne do rodzaju popełnionego przez oskarżonego zachowania tj. niealimentowania osoby najbliższej. W tej sytuacji obciążenie oskarżonej karą grzywny mogłoby w efekcie także stanowić dodatkową dolegliwość dla samego pokrzywdzonego. Do tego należy zważyć na co najmniej przeciętne zdolności zarobkowe i majątkowe oskarżonej, które jednak co należy w tym miejscu kategorycznie zastrzec zostały niewątpliwie uwzględnione przy określeniu wysokości należnych pokrzywdzonemu alimentów. Natomiast co istotne sam fakt obowiązku alimentacyjnego oskarżonej wobec dzieci i byłego męża nie sprzeciwia

się wymierzeniu jej kary ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. Jak wynika z zebranych w toku przedmiotowego procesu danych osobo poznawczych, oskarżony jest bowiem osobą młodą, nie mającą schorzeń uniemożliwiających pracę zawodową. Do tego oskarżona nie sprawuje bieżącej pieczy nad innymi osobami, a zatem jest ona niejako nieograniczona czasowo w aspekcie możliwości zarobkowania. Tym samym uzasadnione jest przekonanie, iż z uwagi na swoje warunki osobiste W. S. (2) będzie w stanie sprostać wymaganiom odpowiednio dobranej przez kuratora pracy na cele społeczne. Dodatkowo określony przez Sąd wymiar godzin w stosunku miesięcznym tj. 24 godzin w stosunku miesięcznym, w żaden realny sposób nie ograniczy możliwości zarobkowych oskarżonej, przez co nie będzie w sposób negatywny wpływać na możliwość realizacji przez W. S. obowiązku alimentacyjnego. Sąd w tym zakresie zważył, iż orzeczone 24 godzin prac społecznych w stosunku miesięcznym oskarżony jest stanie wykonać podczas 3 dni wolnych od pracy, co nie sprzeciwia się także ewentualnej pracy oskarżonej W. S.

			<p>w systemie delegacyjnym. Jednocześnie Sąd Rejonowy mając na względzie dotychczasową niekaralność oskarżonej uznał, iż kara 8 miesięcy ograniczenia wolności, a więc zaledwie 1/3 ustawowego zagrożenia będzie odpowiednią reakcją na stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonej czynu oraz pozwoli jej uzmysłowić sobie naganność inkryminowanego zachowania. Kara ta winna stanowić dla W. S. także czynnik motywujący ją do realizacji ciężących na niej obowiązków alimentacyjnych. Biorąc to wszystko pod uwagę Sąd Rejonowy w punkcie I uzasadnianego wyroku wymierzył oskarżonej W. S. (1) karę 8 miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym.</p>
W. S. (2)	II	I	<p>Natomiast aby wzmocnić efekt oddziaływania wymierzonej oskarżonej W. S. kary ograniczenia wolności Sąd Rejonowy w punkcie II wyroku działając na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązał W. S. do systematycznego łżenia na rzecz pokrzywdzonego R. S. w</p>

			okresie wykonywania kary ograniczenia wolności.
5. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>Sąd Rejonowy dostrzegł, iż na etapie postępowania przygotowawczego wniosek o ścigania przestępstwa złożył W. S. (3), a więc osoba reprezentująca pokrzywdzonego na zasadzie art. 51 § 3 k.p.k. Sąd stojąc na stanowisku, iż złożenie wniosku o ściganie jest czynnością osobistą, a nieporadność pokrzywdzonego nie odnosi się do jego sfery intelektualnej, lecz paraliżu ciała, uznał iż właściwym będzie</p>			

<p>mając na uwadze wnioskowy charakter występkę niealimentacji (w przypadku braku świadczeń z funduszu alimentacyjnego – jak w wypadku tej sprawy) odebrać to oświadczenie procesowe osobiście. Przedmiotową czynność Sąd wykonał poprzez czynność sędziego wyznaczonego. O terminie czynności zostały poinformowane wszystkie strony tego postępowania, a z czynności tej został sporządzony stosowny protokół.</p>		
<p>Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III</p>	<p>Natomiast z uwagi na złożenie przez obrońcę oskarżonej W. S. radcę prawnego M. P. oświadczenia o braku opłacenia przez oskarżoną udzielonej jej pomocy prawnej Sąd Rejonowy przyznał obrońcy oskarżonemu stosowne wynagrodzenie. Przy określeniu tego wynagrodzenia Sąd Rejonowy orzekał w oparciu o stawki wymienione w rozporządzeniu o opłatach za czynności adwokatów przyjmując w pełni argumentację wyrażoną w wyroku TK z 23.4.2020 r SK 66/19 czy postanowieniu SN</p>	

z 7.1.2021 r., I CSK 598/20. W tym zakresie należy wskazać, że rzeczony obrońca reprezentował W. S. tylko na etapie postępowania jurysdykcyjnego.

Jednocześnie z uwagi na fakt, iż Trybunał Konstytucyjny zakwestionował jedynie wysokość stawek zawartych w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości w sprawie kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej przez adwokata z urzędu, koniecznym było powiększenie przyznanego obrońcy wynagrodzenia o stawkę podatku VAT wynoszącego 23%. Natomiast podwyższenie stawki za rozprawę główną wynikało z faktu braku zakończenia rozprawy po pierwszym terminie, co implikowało podniesienie wysokości stawki za postępowaniu jurysdykcyjne o 20 % w odniesieniu do każdego merytorycznego terminu rozprawy głównej. Dlatego też w punkcie III uzasadnianego wyroku Sąd przyznał obrońcy oskarżonej radcy prawnemu M. P. kwotę (...)48 złotych tytułem nieodpłatnej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej W. S. (1) urzędu w toku dotychczasowego procesu karnego.

IV	<p>W punkcie IV wyroku Sąd Rejonowy mając na względzie trudną sytuację majątkową oskarżonej, ciężący na niej ciężar łożenia na utrzymanie męża i trójki dzieci Sąd Rejonowy uznał za zasadne z uwagi na cele słusznościowe zwolnić oskarżoną W. S. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości. Podstawą tej decyzji procesowej był art. 624 § 1 k.p.k.</p>	
7.Podpis		